

Szabad Nép

244

SZERDA, 1954 DECEMBER 29

Osztapenko kapitány

Ma tíz éve, 1944 december 29-én Osztapenko Ilja Afanaszevics kapitány, a Szovjet Hadsereg hős harcosa, parlamentere áldozatául esett az ellenség galád merénylétének.

Tíz éve múlt. Még most is látom
a kis kocsit, s öt utasát.
December köde száll a fákon,
s emlékezik a pusztaság.
Öt idézik a házak, bokrok,
a fakó gyepek a kert alatt,
az ősz hámvába hulló dombok,
s a ködben elmerülő nap...
Fehér zászló villan a szélbe,
s halk zúgás kél: jön kocsiján
a Szovjet Hadsereg küldötte,
jön Osztapenko kapitány...
Varjak rebbennek fel ijedten,
riadozva foszlók a csend,
holt fák fekete ága lebben
a bojtörjános földeken.
Oldalt, kőház falába vésvé,
kicsiny Mária szobor áll.
Bolyong a nap ködgyolessba rejtve,
s zöld mundérban les a halál.
Búg a motor... házomladék...
bozontos inda sárgul rajta...
döglött ló párál, gőzölög.
A messzi várost köd takarja.
Hallgat a város. Emberek
milliója pincékben reszket.
Nyilas tiszték, sihederek
szökött katonákat keresnek.
Férfi sóhaj, kislány nyafog,
keresztet vet öreg anyóka,
s imázva morzsol olvasót;
hátha ez életét megója.
Német tank dörög válaszul.
Csörömpöl a kitört üveg,
reng a ház, vakolata hull,
s felsír a csecesszopó gyerek.

Hidak loccsannak a Dunába,
viszli vize a holtakat.
Tízezreket hajt pusztulásba
a bekerített fenevad.
De át kőfalon, s gyilkoláson
a történelem éjjelén
felkél a szívekben sóvárgó,
hatalmas vággal a remény
... Búg a kocsi. A parlamentter
kezében papírgöngyöleg.
Veszekszik a motor a csenddel...
A fákról zuzmára pereg...
Kipróbált gyilkosok osonnak
a házak, sövények mögött,
a dróton parancsok suhannak.
Széttört a csend... fegyver dörög.
S a zászló kifordul kezéből,
lehull a zászló, a fehér
és rá Osztapenko szívéből
bíborcseppekben hull a vér.
Hószíne tiszta vérben ázik,
nincs egy fehér foltja se már,
pirosan leng, lobog, virágozik...

Nem győz mirajtunk a halál!
Ma is ott áll még Osztapenko;
fehér kőtálon érc-alak.
December hús szele barangol,
rázza a csupasz gallyakat.
Lány hoz virágot. Vén anyóka
vacog — hideg van idekint,
de a szobrot virág takarja,
csupa szegfű és rózsza mind.
A zászlót most is égre tartja,
egy egész országnak jelül.
Mozdulatlan áll érc-alakja,
örök, s szent emlékezetül.

KOLOZSVÁRI ENDRE